Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII Ч. 91. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 15-го ТРАВНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 15, 1985 No. 91. VOL. XCII

Президент М. Лівицький відвідав наукові установи

Гості в УВАН (зліва): проф. Ю. Шевельов, президент М. Лівицький, проф. І. Самійленко, поетеса Діма і ред. У. Любович.

Ню Йорк (УІБ). — У вівторок, 19-го квітня, Президент Української Народної Республіки в екзилі Микола Лівицький в товаристві заступника голови Уряду в УНР проф. Івана Самійленка склав візити тут в Науковому Товаристві ім. Шевченка та в Українській Вільній Академії Наук.

В обох установах гості оглянули розлогі приміщення, зокрема бібліотеки та цінні архіви, і розмовляли зі співробітниками цих установ.

В НТШ гості провели кількагодинну розмову з головою НТШ д-ром Ярославом Падохом, а в УВАН їх приймав президент УВАН проф. Юрій Шевельов, розмова з яким тривала також понад дві години. Президент М. Лівицький і проф. Самійленко порушили питання можливої співпраці поміж даними науковими установами і ДЦ УНР в екзилі.

В розмовах була також порушена справа 65-ліття перебування ДЦ УНР на чужині та опрацювання певних проєктів щодо відзначення цієї річниці. Гості підкреслювали, що в тяжких обставинах перебування на еміграції ДЦ УНР існує та продовжує свою діяльність.

Український Музей співпрацює з американськимц музеями

Ню Йорк. — Місцевий Метрополітальний музей влаштовує і цього року триденні семінари для працівників музеїв з усієї країни. Темою цьогорічного семінара є питання зацікавлення широкої публіки виховними програмами музеїв.

Першого дня, 13-го травня, семінар відбувся в Жидівському музеї, 14-го в Українському, а третій в Метрополітальному.

Марійка Шуст, директор УМ, взяла участь в панелю на цю тему, з'ясовуючи виховні програми Українського Музею. Працівники УМ приготовили український полуденок (заплачений Метрополітальним музеєм).

Асоціяція американських музеїв, членом якої є УМ, запросила М. Шуст також взяти участь у панелю під час конвенції, яка відбудеться в Дітройті, 12-го червня. Темою дискусії буде „Співпраця музеїв з громадою".

В музейних колах Америки Український Музей став немов „неофіційним представником" етнічних груп. Як відомо, з етнічних груп Америки тільки жиди та українці зуміли зорганізувати музеї на рівні вимог сучасного музейництва.

Цієї осені в містечку Линкрофт, Н. Дж., де поселилися великим числом працівники телефонної компанії Белл, в Повітовому музеї відбудеться пересувна виставка українського народного мистецтва, зорганізована Українським Музеєм в Ню Йорку.

В Торонто відбудеться наукова конференція УІТ

Ню Йорк (УІТ). — У суботу, 1-го червня ц.р., тут у приміщенні Інституту ім. св. Володимира відбудеться наукова конференція Українського Історичного Товариства для відзначення 20-ліття існування й діяльности УІТ та 100-ліття смерти українського історика Миколи Костомарова (1817-1885).

Програму наукової конференції виповнять доповіді Марка Антоновича, Любомира Винара, Олександра Домбровського, Теодора Мацькова й М. Небелюка.

Конференція складатиметься з двох сесій, якими проводитиме голова УІТ Л. Винар. При тій нагоді відбудеться також зустріч представників УІТ з громадянством Торонто, під час якої голова УІТ та співробітники інформуватимуть гостей про діяльність УІТ та про пляни на майбутнє, особливо на полі видавничої діяльности. Згадані пляни є пов'язані також з тим, що офіціоз УІТ, „Український Історик", став журналом історії й українознавства, а при поширенні його тематики довелось поширити й редакційну колегію.

Слід наголосити, що це вже ввійшло в традицію УІТ влаштовувати щороку наукову конференцію в Торонто, де українці ставляться з особливими симпатіями й пошаною для УІТ за його працю для української історичної науки, даючи моральну й матеріяльну поміч на дальшу працю.

ЗАЯВА

Минулого тижня в українській пресі була поміщена написана мною стаття під наголовком „Українське Тисячоліття і українська національна гідність", в якій я представив справу заплянованої проф. Павлом Маґочим конференції в Торонтонському університеті з нагоди Тисячоліття.

Як тепер виявилося, я опирався на неповні і частинно неточні інформації. Тому я відкликаю написане у моїй статті і прошу усі українські газети і журнали не друкувати чи передруковувати матеріяли, написані або вислані мною в тій справі. Також прошу усі установи, які я закликав до дії, припинити акцію, яка тепер вже непотрібна.

Проф. д-р Омелян Пріцак

Польща обвинуватила ЗСА в шпигунстві

Варшава, Польща. — Під кінець минулого тижня Польща висунула обвинувачення проти ЗСА і їх західних союзників, що розвідки цих країн активно займаються вербуванням шпигунів і намагаються продістатися в польські урядові установи і громадські організації.

Міністер внутрішніх справ Польщі Чеслав Кіщак у своїй доповіді сеймові говорив, що „ширяться спроби проникнути в наше внутрішнє соціяльне і політичне життя, а також в економіку і оборону нашої країни".

Ч. Кіщак також додав, що протести і антиурядові виступи в Польщі були інспіровані західніми розвідувальними службами.

Заява міністра внутрішніх справ вийшла через тиждень після того, як уряд Польщі вислав з країни двох американських дипломатів — секретаря амбасади ЗСА у Варшаві Вілляма Гарвуда і працівника краківського консуляту Дейвида Гоппера, які залишили країну у п'ятницю, 10-го травня.

Також були затримані чотири американські туристи, яких обвинувачують в тому, що вони брали участь в нелеґальній демонстрації в підтримку „Солідарности".

У п'ятницю Державний департамент ЗСА видав заяву, в якій радить американським туристам, які відвідують Краків і його околиці, „у зв'язку з нестійким становищем у Польщі і в зв'язку з можливістю сваволі з боку польського керівництва, дотримуватися обережности". Як повідомляють з Вашінґтону, обвинувачення проти затриманих туристів і висланих дипломатів „абсолютно безпідставні". ЗСА вислали, в свою чергу, чотирьох польських дипломатів.

„Ми дістаємо все більше сигналів про те, що західні розвідувальні служби намагаються вербувати польських громадян, які виїжджають за кордон", — сказав Кіщак. Він також твердить, що в підпільну діяльність втягнені деякі амбасади західніх країн, туристи та чужоземні студенти, які вчаться в Польщі.

Совєтські громадяни будуть звільнені з праці в амбасаді ЗСА

Вашінґтон. — Палата Репрезентантів прийняла резолюцію, в якій рекомендує Державному департаментові звільнити до 30-го вересня ц.р. з амбасади ЗСА в Москві і американського консуляту в Ленінграді всіх совєтських громадян, які там працюють.

„Наші дипломати працюють в Совєтському Союзі в надто тяжких умовах, бо вони перебувають серед совєтських громадян. Це зв'язано з риском для безпеки нашого персоналу. Це також дає змогу Совєтському Союзові займатися шпигунством", — сказав в інтерв'ю кореспондентові газети „Вашінґтон Таймс" Томові Діязові автор резолюції конґресмен-республіканець Джеймс Кортер з Ню Джерзі.

В амбасаді ЗСА в Москві і в американському консуляті в Ленінграді працює 211 совєтських громадян, тоді як в амбасаді СССР у Вашінґтоні і в совєтському консуляті в Сан Франсіско працює лише вісім громадян ЗСА.

Відомо, що совєтські службовці, які працюють в дипломатичних представництвах ЗСА, займаються шпигунством. Совєтські громадяни, що працюють в амбасаді і консуляті, — це шофери, електрики, водопровідники, прибиральники і т.п. До недавнього часу совєтські громадяни працювали також телефоністками. Всі ці посади давали можливість совєтським працівникам провадити постійний нагляд за американськими дипломатами.

Палата репрезентантів прийняла також резолюцію про зниження в 1987 фінансовому році вплати ЗСА в касу Об'єднаних Націй на 15 відсотків.

Е. Нелсон згадує про голод

Джерзі Сити, Н. Дж. — Лярс-Ерік Нелсон, постійний журналіст з нюйоркського „Дейлі Ньюз", який добре став в останньому часі відомий серед українців із своїх протиукраїнських статтей, знову порушив українську справу у статті з датою 10-го травня ц.р.

Тим разом його підхід трохи інакший. Він нав'язав до промови нового совєтського лідера Міхаїла Ґорбачова, який у святкуваннях 40-річчя закінчення Другої світової війни згадав ім'я Йосифа Сталіна, як того, що найбільш причинився до перемоги Москви. М. Ґорбачов також нав'язав у своїй промові до відвідин президента Роналда Реґена на цвинтарі в Бітбурґу, які викликали таку неґативну реакцію. Розуміється М. Ґорбачов обурений тим, що Р. Реґен відвідав і зложив поклін „убивцям".

І тут саме Л.Е.Нелсон аналізує, кого можна назвати більшим убивцем Сталіна чи Гітлера. Він стверджує, що Сталін таки вбив більше своїх власних горожан, як Гітлер німців, і як приклад дає не лише розстріл тисячів тих, які були проти совєтського режиму, але також пише про „забутий Голокост" українців, колективізацію господарств, а відтак голод, в якому „мало згинути більше, як сім мільйонів людей". Розуміється, автор статті враховує ще також у злочинах Сталіна його війну проти „жидівських космополітів".

„За те все", — пише Нелсон — Ґорбачов кидає Сталінові китицю квітів та ще говорить, що Друга світова війна тому відбулася, що західній світ не хотів стануги одним фронтом проти нацистів." Тут Нелсон пригадує про підписання договору поміж Гітлером і Сталіном у серпні 1939 року, та остерігає що гіпокризія нового совєтського лідера є така сама, як тих, кого він ідеалізує.

Саме з приводу того, цей, який відважився сказати правду про Сталіна — Нікіта Хрущов — сьогодні забута людина в СССР та в їхніх підручниках історії його майже не згадують, — закінчує статтю Л. Нелсон.

Вийшло чергове число журналу „Бандура"

Ню Йорк. — Появилось чергове число квартального музично-літературного журналу „Бандура" за січень-квітень 1985. Видає його місцева Школа Кобзарського Мистецтва; редаґує колеґія цієї школи; літературно-мовним редактором цього журналу є Борис Берест; графічне оформлення — В. Пачовського.

У цьому числі журналу, густо переплітаного світлинами, є дописи, що узмістовлюють життя і події — імпрези, концерти, лекції гри на бандурі в цій школі, як також статті на тему цього інструменту і її композиторів.

Передплату за цей журнал — 13 долярів річно — як і матеріяли до нього треба посилати на адресу: School of Bandura, 84-82 164th St., Jamaica, N. Y. 11432.

Москва вносить замішання у підготову конференції Декади жінок

Найробі, Кенія. — Африканська держава Кенія інтенсивно приготовляється до масової конференції — Декади жінок Об'єднаних Націй, але за кулісами Совєтський Союз, його сателіти і так звані невтральні держави, вносять замішання не тільки у саму підготову конференції, але також квестіонують її програму і саме місце відбуття цього найбільшого жіночого форуму, на якому схрещуються інтереси багатьох країн світу, зокрема інтереси таборів тоталітарних і демократичних держав.

Сама конференція, властиво дві конференції, мала б розпочатися 15-го липня, друга з участю представників приватних, а зокрема громадських організацій, п'ять днів раніше, тобто 10-го липня. Організатори переконані, що участь в декаді візьме 15,000 жінок з усіх членських держав ОН і принаймні 5,000 з приватного „сектору".

Американську делеґацію формально очолюватиме дочка президента Роналда Реґена Морін, а до складу делеґації входитимуть такі відомі особистості, як, наприклад, Марґарет Геклер, секретар Департаменту здоров'я і громадської обслуги, Джін Киркпатрик, колишня амбасадорка ЗСА до ОН та багато інших. Номінованою була також сен. Ненсі Кассенбавм, республіканка з Кензасу, але речник її бюра недавно заявив, що вона не візьме участи в конференції.

В останньому часі поширились однак спекулятивні поголоски, що конференція буде пересунена на інший час, а може навіть до іншого місця з приводу непорозумінь, які заіснували між поодинокими урядовими делеґаціями, зокрема делеґаціями з демократичних і комуністичних держав світу.

Як відомо, підготовчі наради комітету відбулися у Відні, Австрія, ще в березні ц.р., і вже тоді було видно, що совєтський бльок хоче вманеврувати чергову Декаду жінок ОН в сліпий кут. Очевидно, зустрінувшись із сильним спротивом делеґацій з демократичних держав, совєти програли тоді на повній лінії, але підготовчий комітет не виконав покладеного на нього завдання.

Очевидно, совєтські делеґати зручно використовували пропозицію сен. К. Кассенбавм, у якій говориться, що американська делеґація не братиме участи в декаті, якщо у програмі цього форуму домінуватимуть політичні проблеми.

Друга нарада комітету відбулася в Ню Йорку на початку травня і була вже більш успішною. Як тоді виглядало усі члени комітету погоджувалися в тому, що конференція має розпочатися у заплянованому часі і місці. Але кілька днів після нарад на адресу секретаріяту посипались скарги і були висунені різні претенсії, не тільки до організаторів, але також до уряду Кенії, щоб він не допускав до участи в конференції „екстремістичні" організації, зокрема з приватного сектора, які, мовляв, „вносять заколот у програму нарад".

Це однак не перешкоджало совєтській делеґації на минулій конференції, яка відбулася п'ять років тому в Копенгаґені, фаворизувати представниць Палестинської Визвольної Організації і ганити ґурти жінок-антикомуністок, включно з українками, які прибули до Копенгаґену з багатьох країн і континентів. Тому і тепер можна очікувати всяких несподіванок зі сторони СССР і його сателітів, — кажуть спостерігачі.

В СВІТІ

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР-міністер Шімон Перез заявив державному секретареві З'єднаних Стейтів Америки Джорджові Шулцові, що Ізраїль не буде вести жадних переговорів з арабськими державами, якщо у цих переговорах будуть брати участь представники Палестинської Визвольної Організації, деструктивної терористичної сили, яка не виреклася терористичних методів і де тільки може вбиває ізраїльських громадян.

НІКАРАҐУАНСЬКИЙ „ПРЕЗИДЕНТ" і лідер сандіністів Даніель Ортеґа, після закінчення своєї візити в СССР і сателітних країнах, зустрінувся у Мадриді, Еспанія, з тамошнім прем'єр-міністром Феліпе Ґонзалесом і лідерами еспанської комуністичної партії. Ґонзалес, який також у розмові з президентом ЗСА Роналдом Реґеном протестував проти ембарґа проголошеного Вашінґтоном у відношенні до Нікараґуа, обіцяв Ортезі моральну, але не матеріяльну допомогу, бо Еспанія сама дивиться за допомогою від інших багатших країн світу. Еспанські комуністи, крім пропаґанди, також не можуть нічого обіцяти сандіністам. Так, що Ортеґа поїхав з Еспанії з порожніми руками, — кажуть політичні спостерігачі.

ПРИЇЗД ДО КОСТА РІКИ 24-ох американських військових дорадників з військового з'єднання „зелених беретів", викликало мішану реакцію в деяких країнах Центральної Америки, а політичні спостерігачі висловили думку, що уряд Коста Ріки правдоподібно міняє політичну і військову тактику і з невтральної держави переходить в табір прихильників політики ЗСА в Латинській Америці. Американські старшини і підстаршини розпочали цього тижня вишкіл 750 костаріканських військовиків так званої швидкої акції. Вишкільний табір знаходиться 10 миль від кордону з Нікараґуа, тому сандіністи і їхні „американські прихильники" підняли пропаґандивний крик у ліберальній пресі ЗСА і ще раз натаврували політику президента Роналда Реґена, називаючи її аґресивними заходами.

В НЕДІЛЮ І ПОНЕДІЛОК, 12-го і 13-го травня ц.р., пожежники в Бредфорді, Великобританія, продовжували розшуки за жертвами великої пожежі на стадіоні копаного м'яча, у якій загинуло, згідно з дотеперішніми інформаціями 52 особи, 211 були тяжко поранені, 80 пропали без вістей і тому за ними розшукує поліція і пожежники. Вогонь горів на очах мільйонів любителів цього спорту, які дивились на хід гри в телевізії. Прем'єр-міністер уряду Марґарет Тачер назвала цю пожежу великою трагедією Великобританії. Королева Елізавета II і Папа Іван Павло II надіслали телеграми співчуття на руки уряду для родин, що втратили своїх рідних в цій пожезі. Це була найбільша катастрофа в історії футболу в Британії.

БРИТАНСЬКИЙ ПРИНЦ Ендрю взяв участь в церемонії відкриття військового летовища на Фальклярдських островах, яке служитиме оборонним цілям. Будова летовища коштувала 330 мільйонів долярів. „Без забезпечення островів не може бути жадного розвитку життя в майбутньому", — заявив з цього приводу міністер оборони Великобританії Майкл Гейселтін, який прибув на Фальклярдські острови прямо з лондонського летовища військовим літаком.

ПАПА ГІДНО ОБОРОНЯЄ СТАНОВИЩЕ ВАТИКАНУ

Утрехт, Голляндія. — Папа Іван Павло II, продовжуючи свій побут в неспокійній Голляндії, країні у якій наркотики, порнографія, ребелія проти establішменту, в тому числі до Католицької Церкви починає набирати небезпечних форм асуспільного явища, виступив з гострою критикою проти ворохобників в середині Римо-Католицької Церкви і заявив, що він не відступить від прицproperties вих ухвал Отців Церкви чи Другого Ватиканського Собору, та не погодиться на висвячування жінок у священичий сан.

Того ж самого дня, у понеділок, 13-го травня Святіший Отець відвідав у супроводі голляндської ієрархії приміщення Міжнародного суду, юридичного рамени Організації Об'єднаних Націй, де він зустрівся з багатьма офіційними речниками тієї установи і на цьому форумі гостро засудив апартаїд в Південній Африці і расову дискримінацію в Африці та в багатьох інших країнах світу.

Контроверсії щодо відвідин Папи у Голляндії починають втихати, а демонстрації проти його побуту чисельно зменшуються і втрачають попередню атрактивність. У Гаазі, цьому університетському місті Голляндії, у якому Папа провів майже цілий день на розмовах і відвідинах, демонстрації були тільки спорадичними, малочисельними і спокійними в порівнянні з минулими двома днями в Утрехті й інших місцях відвідин Голови Католицької Церкви.

Прем'єр-міністер голляндського уряду Руд Любберс який є сам католиком, заявив Папі, що Ватикан повинен якнайскорше подбати про полагодження існуючого конфлікту і тим самим відновити довір'я голляндського народу до Ватикану і ватиканської церковної політики. Прем'єр Любберс вітав Папу у своїй резиденції у присутності членів уряду, дипломатичного корпусу і запрошених релігійних, політичних, громадських, культурних і наукових діячів. Не зважаючи на апель прем'єр - міністра Любберса і висунення причин, які поглиблюють непорозуміння, Папа у своєму вистсупі, текст якого був перед тим розданий представникам засобів масової інформації, ще раз недвозначно і дуже рішучо оборонив своє становище щодо висвячення жінок на священослужителів, спільних відправ католиків з протестантами, абортів, штучного припинення народин і дводілу в Церкві на лібералів і консерватистів.

Святіший Отець погоджується, що ролю жінок у житті Церкви треба увиразнити, але в ніякому випадку Церква не може погодитися на основні зміни, „бо ніхто не має права виступати проти Божого закону і слів самого Ісуса Христа", — заявив Папа.

В Голляндії є 5,6 мільйонів католиків, менш-більш 40 відсотків всього населення. Папа завдав собі багато труду, щоб принаймні злагіднити відносини в цій Церкві і поправити зв'язки Ватикану з тамошньою ієрархією, — заявили спостерігачі.

В АМЕРИЦІ

ХОЧ В КІНЦІ СІЧНЯ Білий Дім оголосив тимчасове ембарґо на продаж зброї країнам Близького Сходу, Пентагон повідомив Конгрес про свій намір продати Єгиптові 94 танки. В повідомленні Департаменту оборони сказано, що продаж танків Єгиптові не змінить військової рівноваги на Близькому Сході. Ембарґо було оголошено, щоб дати Пентагонові можливість вивчити військової потреби Ізраїля і поміркованих арабських країн Воно повинно було тривати півтора місяця, але затягнулося трохи довше.

МІЖ ЗСА І СССР ВЕДУТЬСЯ дискусії про відновлення прямого повітряного зв'язку між двома країнами. Це лише частина складних переговорів про попередження випадків порушення кордонів літаками, що збилися з курсу. „Аерофлот мріє вернутися знову до ЗСА з першого дня свого вигнання", — сказав учасник переговорів, який просив не називати його прізвища. Лінія Пан-Амерікен також зацікавлена у відновленні полетів до СССР. Президент цієї лінії Едвард Аккер має надію, що вона відновить свою роботу вже в червні 1986 року.

ОДИН З ВІДОМИХ ДІЯЧІВ Демократичної партії в стейті Мишиген Віллям Лукас оголосив на пресовій конференції, що він зриває з демократами і переходить до Республіканської партії. Перехід В. Лукаса з Демократичної партії до Республіканської став вступним акордом до кампанії республіканців, які поставили перед собою мету завербувати на протязі 100 днів 100,000 демократів до Республіканської партії. 57-річний Лукас сказав на пресконференції: „Я був гордий, що належав до Демократичної партії, але в останні роки ця партія змінилася. Я розчарований тим, що з нею сталося. Вона тепер не виражає інтересів більшости американців — вона захищає інтереси окремих груп". День перед тим, як Лукас публічно оголосив про перехід до Республіканської партії, його поздоровив з цим рішенням віцепрезидент Джордж Буш.

ЯК ПОВІДОМИЛА ГАЗЕТА „Ню Йорк Сити Трибюн", цими днями повинні завершитися переговори про продаж Таїляндові 12 американських літаків-винищувачів типу Ф—16А. Ці літаки розвивають швидкість, що більш як вдвічі перевищує звук і досягають висоти 50,000 футів. Перші літаки Таїлянд дістане у червні 1988 року. Конгрес не протестував проти продажу Ф-16А таїляндським військово-повітряним силам.

ГРУПА ЖІНОК ЧЛЕНІВ Конгресу ЗСА вирішила створити комітет, кожний член якого буде підтримувати одну з родин тих, яким совєтський уряд забороняє еміґрувати. Ця ідея виникла у члена Палати Репрезентантів Тома Лантоса і його жінки Аннети після того як в січні вони побували в Совєтському Союзі і зустрілися там з кількома особами, які бажають виїхати з СССР. Кожний член комітету буде регулярно листуватися з однією з родин, висилати їй пакунки, а також надсилати листи на їх захист генеральному секретареві Міхаїлові Горбачову і амбасадорові СССР в ЗСА Анатолію Добриніну.

АЛЬМАНАХ УНС НА 1986 РІК

Редакція „Свободи" вже почала підготову видання Альманаха УНСоюзу на 1986 рік. Матеріяли можна надсилати до 16-го червня 1985 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

40-річчя закінчення світової війни: два голоси

Нам відомо з непофальшованої історії Другої світової війни, що закінчилася офіційно 8-го травня 1945 року, що американська мілітарно-індустріяльна потуга майже сама довела до знищення гітлерівської Німеччини.

Це одначе не є в „історичних анналах" Совєтського Союзу, коли взяти під увагу безнастанну совєтську пропаґандивну лінію, що „СССР майже сам переміг Гітлера".

Хоч деякі оптимісти серед американців вже передбачають зустрічі між Реґеном і Міхаїлом Ґорбачовим, покищо цієї осени, „вітри повівають в протилєжну сторону".

Промовляючи в Москві з нагоди 40-річчя закінчення війни в Европі, Ґорбачов гостро заатакував Америку, „як аванґард воєнної загрози для людства". Він схарактеризував американську політику „войовничою й неґативною у міжнародних відносинах".

Не згадуючи президента Реґена по імені, Ґорбачов перелічив ряд обвинувачень проти політики Реґена, включно з політикою розвинути оборонну систему в стратосфері, його ворожнечу до сандіністського уряду в Нікараґуа, та піддержку антикомуністичних повстанців в Афганістані. Ґорбачов був теж обурений відвідинами президента Реґена німецького військового цвинтаря в Бітбурзі в Західній Німеччині.

Совєтський лідер накинувся і на тих західніх провідників, які взяли участь в економічній конференції, разом з президентом Реґеном в Бонні, називаючи їх „політичними фіґурами, готовими забути та навіть оправдати ессесівських горлорізів, і щобільше, віддати їм пошану".

Промова Ґорбачова є ніби реакцією на промову Президента в Страссбурзі, у Франції, в якій президент Реґен назвав совєтську систему гнилою, військова політика якої загрожує „нуклеарній стабільності". Він далі твердив, що Москва старається осягнути першенство в посіданні нуклеарної зброї, щоб „бути готовими на перший атомову атаку проти Америки й Заходу взагалі".

Не зважаючи на ці словні атаки, президент Реґен і прем'єр Ґорбачов обмінялися ґратуляційними телеграмами, відзначаючи 40-річчя закінчення війни в Европі.

Покищо, відносини між Вашінґтоном і Москвою є щонайменше незмінні, і ніхто не може знати, чи дійде до зустрічі між Реґеном і Ґорбачовим, коли цей останній прибуде на Генеральну Асамблею Об'єднаних Націй цієї осени. Не знати також чи Ґорбачов змінить тактику, чи буде далі йти сліпо слідами Брежнєва, Андропова і Черненка.

Микола Бараболяк

ЛИВАНСЬКА СУМАТОХА

У наших очах ливанці поводяться, як божевільні. Можна зрозуміти їхню ворожість до Ізраїля, навіть до Америки, але чому вони з такою заїлістю кривавляться у взаємній боротьбі і спричинюють такі терпіння власного народу? Питання дуже скомпліковане і на нього важко відповісти. Все ж проаналізувавши дещо глибше події останніх десятиріч у Ливані, можна зробити осторожно деякі заключення. Вийде воно легше пригадати дещо з минулого Ливану.

Коротка історична довідка

Корінь ливанців у старовинних фінікійцях. На переломі УІІ і УІІІ сторіч зачепили нинішній Ливан у своєму поході з арабського півострова на північ арабські визнавці Мохаммеда і прищепили там ісляам. Хрестоносці утвердили в Ливані християнство, яке животіло там і раніше. Очевидно що мусіло прийти там до зудару між тими двома фанатичними віровизнаннями. Особливо кривавими були зудари між найсильнішою там сектою католицьких маронітів і фанатичними друзами. Йшлось про посідання гори Ливану (від тої гори пізніша назва країни). Сувереном над тою територією були від ХУІ сторіччя оттоманські турки, які визнавали сунні версію ісляму. Після жахливої масакри християн друзами в 1860 році, на інтервенцію Франції, турецький уряд видав в 1861 році „Reglament Organique", який гарантував католицьким маронітам автономію в околиці Гори Ливан. Так християни дістали охорону перед мусулманами, а коли в 1920 році Франція перебрала мандат над Ливаном, християни стали панівною верствою в країні. В 1943 році Ливан став незалежною державою, а конфесійні контроверсії в цій країні сектантської мозаїки розв'язано, беручи за підставу перепис населення 1932 року, так що розділено конституційно політичні сили в країні за ключем 5:4 — на 99 мандатів у парляменті християни вибирали 55 кандидатів, а мусулмани — 44. Донині має парлямент той склад. Президентом мав бути все маронiт, прем'єр-міністром сунні-мусулманин, для мусулман-шіїтів був зарезервований пост головного парляменту. Так то ливанці жили мирно і хліб жували доки не постигло їх нещастя: наїзд вигнаних Ізраїлем палестинців. Прогнані на початку 1970-их років королем Гуссейном з Йорданії, вони вгніздились між шіїтське населення південного Ливану. Та мало того, що вони всадовились там: добре політично і мілітарно зорганізовані і вивіновані, вони створили державу в державі. Не дуже то їх ливанські шіїти зате любили (палестинці були в своїй масі сунні), але позбутись їх не могли, бо й сили не ставало. Аж допоміг їм Ізраїль, заатакувавши Ливан у 1982 році. Шіїти тому не противставились, тому що військо Ізраїля очистило терен від палестинців.

Дещо про тих шіїтів

У мозаїці релігійних вірувань Ливану шіїти до часу припливу до Ливану палестинців не були політичним фактором. Тому 40 літ нараховувано їх біля 200,000. Мірилом їх політичних впливів хай послужить ключ до обсадження парляментарних мандатів із 1943 року; за тим ключем представництво релігійних сект виглядало так: 31 маронітів, 11 православних, 6 греко-католиків, 4 вірменів (православних), 1 вірменин-католик, 1 протестант, 1 менші групи. Мусулмани: 20 суннів, 19 шіїтів і 6 друзів. Мароніти — це були переважно багатії-землевласники, сунні купці і промисловці. Це була „сметанка" ливанського суспільства. Шіїти — це пролетарська біднота, робоча сила, яка жила у хижах, що хоронили їх від холоду і дощу.

Роля Муса аль Садра

Різниця між віруваннями суннів і шіїтів у тому, що обидві ці групи порізнились у віруванні, хто був правовірним наслідником Мохаммеда. Сунні мали підступно вбити правовірного наступника Мохаммеда, його внука Гусейна. Від тоді ворожнеча між сунні і шіїтами. Від 874 року є серед шіїтів вірування, що правдивий наслідник Мохаммеда тільки „зник", але скрито десь живе, і в кожний час може проявитись.

У 1959 році з'явився між ними в ролі муфті — релігійного судді — Муса аль Садра. Він нащадок визначного роду „імамів", духовних провідників-пророків, відомого серед шіїтів

(Закінчення на стор. 4)

Ол. Зозуля

Сіренька книжечка

Подарув мені згадану книжечку Торонтонський сторожило Білошицький Дмитро. Назва її — „Киев: страницы мемориальной летописи." Далі пояснення: „Фотопутеводитель-справочник. Киев, 1983 рік — тираж 20,000.

У передмові (в перекладі), говориться: „Пройдітесь по чудових вулицях і майданах столиці радянської України, і ви побачите: герої, котрих шанує Київ — це борці за свободу, просвітителі, творці і вчені. Він їм побудував пам'ятники і монументи..." Про цих „героїв" мовиться нижче.

— Де ви купили цю книжечку?

— У Києві.

— І не побоялись, щоб...

— Чого ж, я узаконений еміґрант.

Щоб не було сумніву, подарував ще й фотокопію свого пашпорта. Пашпорт тримовний: по-українському, по-російському і по-французькому. Видано його 20-го червня 1928 року, на право виїзду з СССР. Неймовірно те, що видано його не в Москві чи столиці СССР, а в повітовому місті Житомирі. Знімка власника пашпорта скріплена печатками, на яких викарбовано „Народний Комісаріят Внутрішніх Справ УРСР".

Досі я не чув, щоб з українським пашпортом можна було прибути 17-го липня 1928 року до Канади. Щоправда, це було під час українізації. У наш час всі українці мають московські пашпорти, але переночувати, навіть у московському селі, без приписки не вільно — арештують. Про пашпорт я згадав між іншим.

Нас цікавить згадана книжечка, в якій вміщено 281 меморіяльних дощок (переважно з портретами), прибитих на будинках столиці. 118 з іменами росіян та інших чужинців, що нічого спільного не мають з містом. Ось на сімох будинках прибиті дошки з портретами Леніна, його сестер та брата, далі дошки чекістів Дзержинського, Менжинського, Петра I, генералів Ватутіна, Жукова, Тупікова, Ковпака, Федорова, Рикова й інших.

Звичайно, українських діячів, що жили і працювали в місті не знайти. Не кажучи вже про Грушевського, Винниченка. Нема згадки про відомих діячів культури М. Донця, О. Олеся, Кошиця, Городовенка, Л. Курбаса. Але не забули прибити дошки з іменами: Маяковського, Лєскова, Купріна, Ушакова, Толстого і навіть Д. Бєдного.

Трохи пощастило українським підсовєтським письменникам. Але видно, що вони проходили посмертний скрінінґ, тобто пересівали через густе сито. Ось дошка, на якій читаємо: „У цьому будинку жив і працював український поет П. Усенко." Насправді це був графоман — комсомольський ватажок. Подібну вивіску приґвінчено на будинку де жив комсомольський поет-початківець М. Шпак, якого майже ніхто не знає.

Але поетів, що спричинились в певній мірі до піднесення української літератури, згадано, наче крізь сон. Ось дошка, на якій написано: „У цьому будинку в 1934-1964 роках жив і працював М. Рильський." І все. Такі куці написи красуються на дошках про П. Тичину, В. Сосюру, А. Малишка та А. Головка. Що ці написи можуть пояснити туристам? Нічого. Очевидно, що цензор відчув у поетів щось національно-рідне.

Є кілька меморіяльних дощок в честь покійників: І. Микитенка, І. Кулика і, Г. Косинки. Це мало б означати про те, що ми хоч і знищили, але посмертно реґабілітували.

Але найбільше засмічено чужими іменами вулиці. Після останньої війни змінено на совєтський копил 108 вулиць. Тепер навіть кияни ходять по місту наче в джунґлях. Бож ніхто не відає, де знаходиться вулиця П. Лумумби, Томпера, М. Зелки, Крупської, Землячки (Рози Золкинд), Жданова, Піка, Хохлова, Якіра та Блюхера.

Не забули увіковічнити вулиці іменами українажерів Постишева і Косіора. Скрипник і П. Любченко такої почесті не заслужили, бо вороже ставились до старшого брата й до того ж — самовбивці. Чому ж тоді названо вулицю ім. Янкеля Гамарника — самовбивця? Воїстину російська антилогіка.

Як бачимо, нема вулиць, що нагадували б історичні події і національних героїв, що тягнуться із сивої давнини — княжої доби. Викреслено навіть древні назви вулиць, як: М. Боговіщенська, Трьохсвятська, Богоявленська, Успенська, Троїцька, Кирилівська і ін.

Хоч зникли вулиці Сталіна, Кагановича, Хрущова, Балицького, але це не рятує від засмічення вулиць міста ворожими назвами. Добре лише те, що всі вивіски на будинках не вмуровані, а приґвинчені, що в прийдешній час буде легко їх зняти і викинути на смітник.

Я.Т.

В ОБОРОНІ ДОБРОГО УКРАЇНСЬКОГО ІМЕНИ

(Перед конференцією 18-го травня у Філядельфії)

Перед кількома днями на сторінках нашої преси появилося повідомлення Української Ліґи Знеславлення про конференцію, на яку Ліґа запросила представників усіх наших центральних організацій, для обговорення спільних заходів проти знеславлювання доброго українського імени закидами, що між українцями є багато „нацистів", „воєнних злочинців" тощо.

Представники Ліґи, голова Галина Козак і містоголова Ніля Павлюк у згаданому повідомленні говорять, що людські сили і фінансові засоби Ліґи недостаточні, щоб достаточно протидіяти чим раз частішим напастям на українську громаду і що допомога наших організацій, які репрезентують широкий загал нашого громадянства — необхідна.

Саме у час, коли я прочитав це повідомлення Ліґи, скінчив я читати книжку: „Чорна Книга" — велика, 560-сторінкова праця, видана у 1946 році спеціяльним комітетом, що його покликали до життя великі жидівські організації: Світовий жидівський конґрес у Ню Йорку, Жидівський протифашистський комітет у Москві, Жидівська національна рада Палестини у Єрусалимі та Американський комітет жидівських письменників, мистців та науковців у Ню Йорку.

„Чорна Книга" — дуже документальна. У списку джерел показано 600 позицій, ця праця побудована теж на свідченнях дуже багатьох жидів, які пережили жахливі роки голокосту і врятувалися. Книга ця не обмежується до загального опису протижидівських злочинів, але подає подрібні описи переслідування жидів у різних місцевостях та у різних концтаборах. Майже у кожному випадку ця праця подає прізвища людей, які виконували злочини проти жидів, усе це німці, старшини чи підстаршини СС-відділів, ґестапо або урядовців німецької адміністрації.

Із виїмком одної короткої згадки, одним реченням, що жидів львівського ґетто кожного ранку ескортовано „жидівськими й українськими вартовими до праці" (стор. 194) та ще короткої згадки про те, що якийсь український вартовий відділ сторожив Янівський концтабір у Львові, у цілій книзі немає ні одної згадки про те, що українці співпрацювали з німцями, були нацистами чи виконували будь-які злочини проти жидівського населення.

Є у цій праці теж кілька згадок про те, що українці рятували жидів, очевидно завжди з нараженням власного життя. Так, наприклад на 359-ій сторонці говориться про старого чоловіка, Гарасима Остапчука з Бердичева, який врятував кільканадцятьлітнього Хаїма Ройтмана, що втік, коли німці розстрілювали його родину. Цей Остапчук знайшов цього хлопця у полі і сказав: „Ти тепер є мій син, Мітя"...

В іншому місці цієї праці жидівка, що її прізвища не подано, говорить про те, що її восьмилітня дочка переховалася при українській родині у Києві (стор. 451). Ця сама жінка говорить про те, що у місцевості Шендерівка українські селяни переховали і врятували життя деякій кількості жидівських дітей.

Коли читаємо „Чорну книгу" і порівнюємо її з цим, що сьогодні пишуть про українців деякі автори, бачимо величезну різницю. Від появи „Чорної книги" посьогодні, правдиві убивці жидів, німецькі нацисти, ґестапо і т.д. стали малощо не „добрими нацистами", а злими „нацистами" і „воєнними злочинцями" стали українці, литовці, латвійці, лотиші, білоруси, румуни, мадяри, хорвати й інші східньоевропейські національні групи.

Вершком іронії тієї зміни є те, що у переслідуванні східньоевропейських „нацистів" і „воєнних злочинців" Бюро спеціяльних інвестиґацій (ОСІ) при Департаменті справедливости ЗСА, тісно співпрацює із Совєтським Союзом, який усіми можливими засобами старається угробити ЗСА...

Вертаючись до „Чорної книги" слід сказати, що хоча ця книга не могла вмістити всієї історії переслідування жидів під час Другої світової війни, немає найменшого сумніву що, якщо у часі тієї війни справді існувала б будь-яка участь українців у протижидівських злочинах, або якщо українці були б під час Другої світової війни „нацистами", то це було б „вилізло" у „Чорній книзі". Бож не є можливо, щоб із кількадесяти жидів, які пережили голокост у різних місцевостях і концтаборах України, що їх свідчення є передані у „Чорній книзі" ні один не згадав про українські злочини проти жидів, якщо такі злочини мали б місце.

Коли думаємо про оцю „Чорну книгу" і про теперішню „погоню за (східньоевропейськими) відьмами", що її веде Бюро спеціяльних інвестиґацій, усвідомлюємо собі, хто є поза цим усім. Не будемо тут доказувати, що ця „погоня за українськими й іншими східньоевропейськими відьмами" приносить велику шкоду не тільки східньоевропейським етнічним групам, але, правдоподібно ще більшу шкоду жидам. Приносить цей „вічгант", а зокрема співпраця ОСІ з КҐБ величезну шкоду теж ЗСА, бо знеохочує найбільш протикомуністичний елемент у ЗСА — Східньоевропейські етнічні групи. Все це приносить величезну користь тільки для Совєтського Союзу. Про це можна б писати цілий трактат.

Думаємо, що перед конференцією 18-го травня у Філядельфії величезне завдання: Знайти найкращі шляхи і змонтувати апарат для успішної протидії совєтським заходам розпалювати ненависть між жидами і східньоевропейськими етнічними групами у ЗСА і у Совєтському Союзі, і цим паралізувати будь-яку співпрацю між жидами і східньоевропейськими народами для розвалу московської тюрми народів.

Маємо надію, що наші центральні організації поставляться із повним зрозумінням і якнайбільш серйозно до заініційованої конференції у дні 18-го травня.

Володимир Душник

Над свіжою могилою Юрія Стефаника:

(Спогад)

Несподівана смерть св. п. Юрія Стефаника, визначного літератора і культурного діяча та сина великого українського письменника-новеліста, Василя Стефаника, прибила не одного з його приятелів у світі.

Зі св. п. Юрієм Стефаником ми познайомилися в 1938 році в Ню Йорку, коли він, по кількох місяцях в Едмонтоні, вертав до Львова і в дорозі задержався кілька місяців у Ню Йорку.

Познайомив мене з Юрієм Стефаником св. п. Лука Мишуга, тодішній начальний редактор „Свободи," з яким Юрій теж заприязнився. Тому, що я ходив тоді до Колюмбійського університету під час дня, в мене були вільні вечори, багато з яких я провів з Юрієм. Дуже часто ми проводили вечори на спільних вечерях з д-ром Мишугою, Дмитром Галичином, Євгеном Ляховичем і Степаном Шумейком, тодішніми провідниками „американської України," яких він інформував — як „перше джерело й свідок", про дії в Західній Україні, польські пацифікації," ревіндикації" (забирання) українських церков на Холмщині і Підляшші польським урядом, крах політики „нормалізації" УНДО та про швидкий ріст і ширення ОУН на всіх українських землях під Польщею тощо.

Ще як був у вищих гімназійних клясах у Бережанах, пригадую процес УВО в Коломиї, на якому судили групу студентів за приналежність до УВО, що її польська прокуратура описала як відламок від цілісної УВО та з орієнтацією на Совєтську Україну. В цій групі були обидва Стефаники, його старший брат Семен, і Юрій.

При нашій зустрічі в Ню Йорку в 1938 році, я, звичайно, не питався нічого про цю „ліву" УВО, але підкреслюю ще раз, що тоді Юрій Стефаник симпатично висловлювався про націоналістичний рух (УВО-ОУН), з чого — висновок, що вже тоді Ю. Стефаник був українським націоналістом, хоч не „організованим".

При останній зустрічі перед його поворотом у Західню Україну, група його приятелів в Ню Йорку висловила ряд побажань щодо „крайової політики". Ця група настоювала, щоб не допустити в Західній Україні до одвертого конфлікту між ОУН і т.зв. леґальним сектором, бо це пошкодило б дальший і успішній праці української еміґрації в Західній Европі, Америці й Канаді.

Щобільше, наша група просила Ю. Стефаника переказати українським політичним діячам в Західній Україні, щоб вони не покладали жадних надій на гітлерівську Німеччину, не зважаючи на те, що Гітлер часто виголошує „войовничі" промови проти СССР.

До речі, ми діставали зо-

(Закінчення на стор. 4)

У ПРОВІНЦІЙНИХ ВИБОРАХ у Надрайнській Вестфалії, Західня Німеччина, соціял-демократи значно збільшили свою більшість у парляменті натомість християнські демократи, партія яких є сьогодні при владі у центральному уряді, зазнали поважної поразки. Соціялісти здобули 52,6 відсотків всіх голосів, християнські демократи 36,1 відсотка. Деякі політичні аналітики висловили думку, що політична ситуація в Німеччині міняється в користь соціялістів.

Д-р Олег Волянський

СОВЄТСЬКЕ ПСИХІЯТРИЧНЕ ЗЛОВЖИВАННЯ

(ТІНЬ НАД СВІТОВОЮ ПСИХІЯТРІЄЮ).

II

Закінчення

Восені 1979 року власті почали по-одному арештовувати членів комісії або висилати їх за кордон. Останнім був арештований д-р Корягін у лютому 1981 року і діяльність комісії припинилася. Д-ра Коряґіна під час слідства піддавали тортурам, але він не заламався і під час судової розправи заявив: „Я ніколи не погоджуся з тим, щоб психічно здорових людей приміщувати в психіятричних тюрмах за те, що вони намагаються мати свою незалежну думку. Я знаю, що передомною тяжкі знущання, а мою родину (дружина і три юнаки) очікують матеріяльні труднощі, а може й переслідування".

Четвертий розділ займається діяльністю Комітету для перегляду скарг, що був створений в час психіятричного конґресу в Гонолюлю. Совєтські представники до Світової психіятричної асоціяції не визнали цього комітету, мовляв цей комітет нелеґально вибраний, а його праця — це вмішування у справи суверенних держав. Коли комітет вислав запит до совєтських психіятрів в справі українського католицького діяча Йосипа Тереллі, який перебув багато років у тюрмах, таборах та „психушках" за „націоналістичну" і релігійну діяльність, то вони відмовилися дати інформації. Додаткові листи в справі Тереллі, а також особистий контакт із совєтськими представниками залишилися без успіху. Така сама доля спіткала листи в справі 27-ох інших дисидентів. З огляду на те, що Совєтське психіятричне товариство цілковито іґнорувало намагання комітету здобути будь-які інформації про жертви психіятричного зловживання, Королівський колеґ психіятрів Великобританії звернувся в листопаді 1981 року до секретаріяту Світової психіятричної асоціяції з пропозицією усунути совєтське психіятричне товариство з членства Асоціяції. У відповідь на це совєтські представники, стривожившися таким розвитком справ, прислали частину матеріялів у справі Тереллі та Пономарьова, надіючись, що такий жест запобіжить їхньому виключенні з Асоціяції в час її 7-го конґресу у Відні 1983 року. Здавалося, що совєти все ж таки рішили йти на співпрацю з психіятрами вільного світу і тому великою несподіванкою був лист від совєтського психіятричного товариства у січні 1983 року, у якому воно повідомило, що залишає Світову психіятричну асоціяцію. Тому що це сталося вкоротці по приході Андропова до влади, припускають, що це було його рішення.

П'ятий розділ говорить про те, що західні психіятри провели психіятричну експертизу на колишніх в'язнях „психушок", дисидентах, що виеміґрували зі Совєтського Союзу, а зокрема на ген. Григоренкові, та прийшли до висновку, що жаден з них не повинен був бути пацієнтом у психіятричній лікарні. У цьому розділі також говориться про намагання Заходу допомогти жертвам психіятричного терору і їх родинам та про неуспішні намагання нав'язати контакт з пересічними психіятрами в СССР.

Шостий розділ займається завзятою дискусією поміж членами Світової Психіятричної Асоціяції — чи виключити із членства совєтських психіятрів, чи ні.

Сьомий розділ обговорює справу резиґнації совєтського Товариства Невропатологів і Психіятрів із світової асоціяції. Лист з резиґнацією був неввічливий, переповнений перекрученням правди або зовсім брехливий. Цікаво, що провід совєтських психіятрів повідомив своїх членів про резиґнацію із світової асоціяції аж два місяці пізніше. Реакція у вільному світі була різноманітна. Американський представник уважав, що уступлення совєтських психіятрів є рівнозначне з визнанням вини. Дехто висловив думку, що совєтський уряд, маючи до своєї диспозиції тюрми, табори праці та багато метод гніту і застрашування, не потребує вживати психіятрії до цього, щоб підкорити собі населення та придушити спроби інакодумства. Всім стало ясно, що рішальним чинником у цій справі є совєтська комуністична партія. Три місяці після совєтських психіятрів залишили світову асоціяцію також чехи і болгари.

У восьмому і останньому розділі автори концентрують свою увагу на перебігу сьомого конґресу Світової психіятричної асоціяції, що відбувся у Відні в липні 1983 року. Конґрес був хаотичний, велися завзяті дискусії, що робити тепер після виступлення із асоціяції совєтських психіятрів та деяких їхніх сателітів. Остаточно ухвалено компромісову резолюцію, що Світова психіятрична асоціяція привітала б поворот совєтських психіятрів, однак сподівається, що совєтська репрезентація буде щиро співпрацювати і що перед їх поворотом будуть докази, що справа з надуживанням психіятрії у СССР покращала. Віденський конґрес іменував д-ра Корягіна своїм почесним членом і вимагав його звільнення із концентраційного табору. Рішено продовжувати та поширити дію „Комітету для розгляду" скарг про надуживання психіятрії. Вибрано нову Екзекутиву в складі: президент — грек, генеральний секретар — данець, заступник президента — мадяр, члени: американець, бразилієць і данець.

Висловлюючи свої думки, автори книжки надіються, що совєтські власті у власному інтересі залишать уживання психіятрії для поборювання опозиції.

Чи так станеться — можна сумніватися. „Хроніка Католицької Церкви в Україні" у своєму шостому випуску самвидаву подає, що керівники Закарпатської области видали 3-го липня 1984 року таємні постанови „Про вдосконалення методів боротьби проти націоналізму і сіонізму". Там, між іншими, дають наказ створити у психіятричній лікарні в Берегові спеціяльний відділ для примусового приміщення активістів Української Католицької Церкви, суґеруючи, що дві треті з них повинні туди попасти...

Кінчаючи можна сказати, що ця остання книжка Блока і Реддавея, так як і попередня, написана цікаво і напевно відкриє очі не одному західньому інтелектуалові на лукаві та жорстокі методи боротьби совєтської комуністичної партії з опозицією. Нам українцям вона показує на те, що якби ми мали краще зорганізоване „лаббі", то ми могли б багато більше допомогти нашим борцям за людські, релігійні та національні права.

Кінець

СОЮЗОВЦІ! ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНА КАМПАНІЯ 31-ої КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ УЖЕ РОЗПОЧАЛАСЯ. ЇЇ МЕТА — ПРИДБАТИ 4,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ 10 МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ. ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЮ ВЕЛИКУ МІСІЮ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

Новий тріюмф капелі бандуристів

По невіджалуваній смерті Григорія Китастого, довголітнього керівника капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка, управа капелі на чолі з головою Петром Гончаренком запросила на посаду дириґента маестра Володимира Колесника, який своїми організаційними і мистецькими досягненнями здобув признання і авторитет серед українського суспільства. Вибір був дуже вдалий, про що засвідчив концерт капелі у Віндзорі, Канада, в неділю, 5-го травня ц.р., при вщерть виповненій залі.

Хоч у репертуарі капелі не багато нових пісень , одначе новий дириґент по відносно короткій підготовці заімпонував усім своїм динамічним темпераментом і підкорив собі капелю, яка відчуває, розуміє його до найтонших інтерпретаційних і динамічних нюансів.

Маестро В. Колесник любується в динамічних, контрастових ефектах і він осягнув їх на концерті у Віндзорі, на який прибули симпатики з Дітройту і разом з віндзорською численною публікою виповнили вщерть прекрасну концертову залю.

Капеля нараховує 16 інструменталістів і 28 вокалістів. Перевага голосистих хористів над бандуристами часто відсуває бандуру на дальший плян, а шкода, бо, на мою думку, це капеля бандуристів, а не хор з акомпаніяментом бандур. Хоч чимало солістів капелі є її прикрасою, і в першу чергу Я. Місарук, П. Пахолюк, В. Шевель, О. Мороз, П. Гончаренко, П. Писаренко та інші, не згадані у програмі.

До найбільш вдалих точок програми я відніс би „Грай, кобзарю", сл. Т. Шевченка, муз. Г. Китастого, „Вечірня пісня", муз. К. Стеценка. „Блажен муж" в обробці А. Гнатишина прозвучав маєстатично-молитовно і в міру бажання дириґента — драматично. Чудово була виконана і „Нічка" з опери „Перша весна", муз. Г. Жуковського. Пісня „Вставай, народе", сл. І. Багряного, муз. Г. Китастого, була гідним завершенням концерту.

Слід сказати, що „Буковинська полька", хоч музично і цікавий твір, не вносить нічого цінного. Натомість пісня „Реве та стогне" прозвучала могутньо, з динамічними контрастами і пройняла до глибини душі кожного присутнього на цьому незабутньому концерті.

Інші точки програми були виконані майстерно, ефективно і ритмічно, в чому, безперечно, заслуга нового фахового дириґента капелі маестра В. Колесника. Було б добре, якби дириґент, виступаючи на тлі капелі, одягненої в гарних козацьких строях, не забував, що він мистецький отаман і виступав не лише у вишиваній сорочці, але й у жупані. Хоч це і зорове враження, але в цьому випадку дуже важливе.

Приємною мистецькою новиною на концерті капелі був сольовий виступ бандуриста-віртуоза Віктора Мішалова, який своєю грою підніс бандуру до вершин технічних можливостей. Вдячна публіка нагородила його заслуженими, довго не стихаючими оплесками.

Концерт капелі у Віндзорі — новий її заслужений тріюмф.

Кирило Цепенда

<u>**ЗВЕРНЕННЯ ДО ЧИТАЧІВ**</u>

В справі поштової достави газет

З уваги на погану доставу наших видань — „Свободи" і „Українського Тижневика", — звертаємося до наших читачів допомогти нам зібрати евіденцію для порушення цієї справи у вищих поштових інстанціях. Постмайстер в Джерзі Сиuті, Н. Дж, запевнив нас листовно, що наша експедиція висилає газети згідно з усіми зобов'язуючими правилами і процедурами. Наша газета є кожного дня доставлена на пошту в Джерзі Сиuті — до речі, один бльок від нас — найпізніше до 4-ої год. по полудні. Перевірка пошти виявила, що газета є в роздільному центрі в сусідньому містечку Карні, Н. Дж., найпізніше до 8-ої год. вечора того самого дня. Тепер перевіряється дальша доля газет, після її достави до згаданого центру.

Наше прохання до читачів — вирізати цю частину газети внизу і вписувати в першій лінії дати видання, а в другій (праворуч) дати її отримання. Це наше звернення друкуватимемо в усіх числах цього тижня. Після зазначення 10-ох (десятьох) чисел „Свободи" і двох чисел „Українського Тижневика" просимо внизу вписати англійською мовою своє ім'я, прізвище і адресу (або тільки адресу, якщо з будь-яких причин не бажаєте подавати свого прізвища) і переслати оригінал або копію до нас для евіденції в наших заходах у поштовому уряді.

Екзекутива УНС і
В-во „Свобода"

Дата видання:	**Дата отримання:**
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
	....
	....
	....

Пастирська візитація Владики Стефана в Силвер Спрінґ

Пластуни вітають свого капеляна Владику Стефана.

Митрополит Стефан з вірними парафії Св. Тройці.

Ще довго до заповідженої дати 17-го березня парафія Святої Тройці в Силвер Спрінґ, Мд., готувалася до приїзду Митрополита Стефана Сулика, щоб гідно прийняти Владику. Митрополит прибув до дому св. Софії у Вашінґтоні, де тимчасово відбуваються Богослуження нашої парафії, в товаристві о. Тараса Лончини й о. диякона Корінчака. Коли він висідав із авта привітали свого капеляна пластуни під проводом станичного, пластуна сеніора Андрія Бігуна. Вони теж утворили шпалір, яким Владика пройшов до головного входу будинку. Там привітав Владику Стефана як господар дому, декан філії УКУ, проф. Юрій Старосольський, а Софійка Раковська вручила китицю квітів.

При вході до молитовниці привітав Владику коротким словом о. парох Тарас Лончина, звернувши увагу на те, що це є перша пастирська візитація в нашій парафії від часу її оснування п'ять років тому. Хлібом і сіллю вітав Митрополита від парафіян член парафіяльної ради д-р Орест Гаврилюк в асисті малого Данилка Кузьмича. Д-р Гаврилюк з'ясував характер парафії Святої Тройці: що тут зберігається українська мова, процвітають шедеври нашої культури, а понад усе плекається чистота нашого святого обряду.

Під звуки „Буде ім'я Господнє благословенне", що його заінтонував маестро Петро Круль із нашими співаками, Кир Стефан увійшов до молитовниці й почалася відправа. Святу Літургію св. Василія Великого відслужив о. Т. Лончина. Митрополит Стефан сказав вдумливу проповідь. Він згадав біблійне оповідання про помішання язиків та підкреслив, що щойно зі зісланням Святого Духа прийшло повне зрозуміння Божої волі. Це можна теж примінити й до наших часів. Нав'язуючи до Хрестопоклонної неділі, Владика навчав, що хто згрішив - має рятунок через Хрест Господній. Владика похвалив парафіян за плекання літургічного співу й нашого обряду. „Любіть його, бережіть його!" - закликав він.

Після Святої Літургії Владика мав нагоду перекинутися кількома словами зі старими знайомими, як теж і з новими, що їх він запізнав того дня. Зроблено спільну світлину Митрополита з усіма членами парафії.

У бібліотеці будинку св. Софії відбувся спільний обід, до якого, крім Владики Стефана й присутніх отців, засіли члени парафіяльної ради. Обід приготовило сестрицтво Почаївської Богоматері під проводом Люби Процик і Ані Гаврилюк. Під час обіду у щирій і відвертій атмосфері Митрополит Стефан обмінявся думками про стан і проблеми нашої Церкви. Дійсно жаль було, що Владика мусів від'їздити й не міг залишитися з нами довше.

Маємо надію, що при наступній пастирській візитації зможемо вітати нашого архипастиря вже у власній гуцульській дерев'яній церкві, що її хочемо поставити до ювілейного року 1000-ліття Хрищення України-Руси 1988.

Парафіянин

ПРЕЗИДЕНТ ІЗРАЇЛЯ Хаїм Герцоґ написав до ґенерального секретаря ЦК КПСС Михаїла Ґорбачова листа з приводу 40-річчя перемоги над гітлерівською Німеччиною і закінчення Другої світової війни, у якому він каже, що Ізраїль і жидівська спільнота в діяспорі ніколи не забуде вкладу совєтської армії в розбитті фашистської Німеччини і визволення багатьох жидів з концтаборів і в'язниць. Зміст листа президента Герцоґа був переданий совєтським пресовим агентством ТАСС в неділю, 12-го травня ц.р.

ВИПОВНЕНИЙ ВИБУХОВИМ матеріялом автомобіль експльодував у бідній частині Теграну, Іран, вбиваючи 12 осіб на місці. Поранених, у числі біля 45 осіб, перевезено до місцевих шпиталів, а поліція почала слідство. Очевидно, іранські пропаґандисти відразу заявили, що вибух спричинили „американські імперіялісти, які хочуть викликати неспокої в ісламській республіці".

У ШОСТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого МУЖА, БАТЬКА І ДІДА

бл. п. проф.

ІВАНА ВОВЧУКА

в неділю, 19-го травня 1985 р., о год. 8:30 ранку
в церкві св. Тройці у Карнеґі — Піттсбурґ, Па.
буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

Просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

Дружина — ЛІДІЯ
СИНИ І ВНУКИ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, 17-го грудня 1984 р. відійшов
у Вічність наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

св. п. проф. д-р

ОСИП АНДРУШКІВ

Цією дорогою бажаємо висказати нашу щиру подяку Всім, хто в нашому горю прийшов нам з поміччю і потіхою.

Щиро дякуємо о. парохові церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку М. Кучмякові за уділення Покійному Найсвятіших Тайн і за похоронні відправи, о. д-рові М. Войнарові за співучасть у всіх похоронних відправах і за зворушливі прощальні слова в часі Панахиди і Служби Божої.

Наша глибока вдячність за щирі прощальні слова д-рові Я. Падохові, інж. М. Семанишинові, д-рові М. Чировському, д-рові Р. Ворониці, д-р Олександра Ткач, проф. М. Цяпці, п. Н. Баснякові, д-рові Дж. Сакоманові і п. І. Буртикові.

Дякуємо Всім, хто помагав нести домовину, а дириґентові хору п. М. Добошеві і Хористам за звеличання співом Панахиди і Служби Божої.

Окрема подяка п. Гречакам і п. Цяпкам за їх поміч у тих важких хвилинах нашого життя.

Щиро дякуємо Всім, що жертвували на Служби Божі, на квіти і на добродійні цілі.

Дякуємо Родині і Всім нашим Приятелям, що не жаліли часу, ні труду і прибули, щоб віддати останню прислугу Покійному, а нам улегшити біль в цей важкий для нас час.

В пам'ять Покійного жертвували:

на НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА:

500.00 дол. — Р. і С. Андрушків
по 100.00 дол. — С. Андрушків і Б. і В. Андрушків;
по 50 дол. — А. Дубас, О. Карапінка, Е. Лащик, Е. і О. Луцькі, **М. Храплива,** О. Попович, К. і С. Шевчук;
по 30 дол. — М. Цяпка, К. Гречак, Е. Плескачевська, Н. Мандрусяк;
по 25 дол. — О. і А. Кіпи, І. Зєлик, Е. Кухта, О. і Л. Цяпки, Б. і У. Глинські, Я. і М. Савки, В. Рудакевич, В. і К. Воловодюк;
по 20 дол. — С. і Ґ. Качала, В. Лащик, В. Калинович, **Д. Бобиляк, І. і З. Козак, М. Чировський;**
по 10 дол. — В. Левицький, А. Псуй, У. Старосольська, М. Луцький, О. Гнатик, О. Муссаковська.
Разом .... 1.550.00 дол.

На ФУНДАЦІЮ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ:

по 320 дол. — Р. і С. Андрушків, С. Андрушків;
200 дол. — **Б. і В. Андрушків;**
по 100 дол. — Родина Шумилів, Б. і Н. Петріна;
по 50 дол. — М. і О. Кузьмак, С. Хома; Я. і О. Лешко, Я. і Г. **Оберишин, М. і З. Лебедович;**
по 25 дол. — Б. і А. Кравчук, Т. Богданська, І. і Н. Соневицькі;
по 20 дол. — Я. і О. Ткач, Ю. і М. Яцусь, Б. і Л. Крамарчук, б. і М. Полянські;
5 дол. — Т. і М. Базилюк.
Разом .... 1.450.00 дол.

На Фонд „Дрота" — 160 дол., Пл. Курінь „Сіроманці", на церкву в Гантері — 50 дол. — О. Клюфас, на церкву в Ворені — 10 дол. — В. і Л. Колодчин, на пресовий фонд журналу „Наше Життя" — 15 дол. — 86-ий Відд. СУА.

Не маємо змоги вичислити Всіх, що жертвували на Служби Божі, нехай Вам Бог сторицею винагородить.

СОФІЯ АНДРУШКІВ — дружина
БОГДАН І РОМАН — сини з родинами

Ділимося сумною вісткою
з Ріднею, Приятелями і Знайомими,
що 11-го травня 1985 р. відійшла від нас

бл. п.

ОКСАНА ДОБРЯНСЬКА

з дому ЛИСИНЕЦЬКА

наша Найдорожча Мати і Бабуня, вчителька, вдова по радникову дирекції пошти у Кракові, учасниця Визвольних Змагань і суспільна діячка.

ПОХОРОН відбудеться 14-го травня 1985 р., о год. 10-ій ранку з церкви св. Йосифа у Чикаґо, Кемберленд вул. на кладовище св. Миколая.

Горем прибиті:

дочка — ЛЮБА СЕМКІВ з мужем ЗЕНОНОМ
і синами — ВОЛОДИМИРОМ, ЛЕВОМ
і ЮРІЄМ
син — ЛЕВ з дружиною АРЕТОЮ
і сином ДАНИЛОМ
та ближча і дальша Родина в Австралії,
Німеччині, Америці, Румунії і на Україні

Над свіжою...

(Закінчення зі стор. 2)

сить довірочні інформації про східню політику гітлерівської Німеччини від групи англійських парляментаристів та деяких журналістів, як, наприклад, Ланселот Лотон, який писав мені, що англійський уряд є певний, що Німеччина піде походом на СССР „дуже скоро", одначе вона хоче Україну для себе, а не для українців."

Чи переказав Ю. Стефаник ці наші міркування і суґестії, ми цього не знаємо, бо по його повороті до краю ми обмінялися кількома листами перед вибухом Другої світової війни у вересні 1939 року.

Наше знайомство відновилося по війні, конкретно осінню 1946 року. Він старався еміґрувати до Америки, і певні спроби були зроблені при допомозі моїх знайомих американців. Одначе нічого не вдалося зробити через це, що старший брат Юрія, Семен, прибув до Ню Йорку з совєтською місією до Об'єднаних Націй, виголошував досить гострі антиамериканські промови та закликав українців вертатися на Україну й будувати власну, хоч „совєтську" Україну. Це, звичайно, не допомогло Юрієві еміґрувати до Америки.

Прибувши в Канаду, Юрій Стефаник посвятився українській літературі і літературознавству, та був директором літературного збірника „Слово".

Пам'ять про Юрія Стефаника залишиться у мене до кінця життя, бо пізнав я в ньому українського патріота, літератора та, передусім, пізнав я в ньому гуманну і висококультурну людину.

Ливанська...

(Закінчення зі стор. 2)

Іраку й Ірану. Той Муса став організувати ливанських шіїтів, створив їхній релігійно-політичний провід — „Вищу Раду Шіїтів", та головне те, що розбудив серед них почуття гордости й самопевности, вказуючи на успіхи шіїтів в Ірані під проводом Хомейні. Народ вважав його наче об'явлення „укритого" пророка. В 1978 році він „зник". Був він посланцем Хомейні? На всякий випадок незаперечним фактом є, що той Садр пов'язав шіїтський рух у Ливані з іранським. До якої міри Іран інстиґує і кермує революційним рухом шіїтів у Ливані — це важко провірити. Ледве чи динаміт, яким висадили шіїти бараки американців, був присланий з Ірану. Але що інспірація в шіїтській революції прийшла з Ірану, в тому не можна мати сумнівів.

Шіїти — сила в Ливані

І так під впливом того Муси, на протязі 70-их років колишні парії Ливану поросли в силу і стали незаперечним фактором політичного спектруму Ливану, силою, з якою мусить рахуватись, хто хотів би привернути там порядок. А на початку 80-их років зайшли події, які ще більш загострили внутрішню ворожнечу в країні. Ми згадували вже, що шіїти були зразу вдячні Ізраїлеві, коло його збройні сили літом 1982 року переступили кордони Ливану з метою викоренити звідтіля палестинців. Але війська Ізраїля, виконавши це завдання, залишились на цілій південній території Ливану по сам Бейрут, як окупанти. Прийшла масакра палестинців у Сабра і Шатілля. Осінню 1982 року висадились на побережжі Ливану з'єднання американської морської піхоти. За ними прийшли французькі, італійські та невеличкі британські з'єднання, з метою „забезпечити мир в Ливані". Але не так розуміли інтенції Америки шіїти. Вони вважали, що Ізраїль окупує їхні землі з метою допомоги християнам, а альянтські сили всадовились біля Бейруту з метою підкріпити проізраїльський режим Ґемаєля. Америка і Ізраїль видимо піддержували той режим із завданням встановити в Ливані уряд прихильний Ізраїлеві. Через те американці і французи стали ворогами шіїтів нарівні з Ізраїлем, який зорганізував у південній полосі Ливану християнську південно Ливанську Армію, зразу під проводом дезертира з ливанської армії майора Гадада, нині під командою ген. Лягда. Замість залишити Ливан після виконання завдання, Ізраїль продовжував окупацію земель шіїтів. А окупація ця була досить прикра для арабів, бо війська Ізраїля поводились ароґантно і деспотично, наче б окупували землі справжнього ворога.

Зачалась війна шіїтів проти сил Ізраїля і Америки, яка закінчилась програною і Америки і Ізраїля. Після самогубної атаки на бараки американських і французьких військ, де згинуло понад 300 американців і французів, американці і французи залишили Ливан. На протиізраїльському фронті шіїти теж виграли, бо війська Ізраїля відступають. А що з проізраїльським урядом Ґемаєля, який мав стати форпостом Заходу проти аґресивної Сирії і інших протиізраїльських сил на Близькому Сході? Ґемаєль бачучи, що не встоїться проти сил шіїтів і друзів, відкликав мирний договір між Ливаном і Ізраїлем 17-го травня 1983 року і піддавсь під опіку президента Сирії Ассада, розуміючи, що це єдина сила, яка може погасити вогонь, який розгорівся у Ливані.

Нинішній розклад сил у Ливані

Правдива сила в Ливані — це сектантські міліції. Найсильніша з них — це шіїтська міліція — АМАЛЬ — яка нараховує щонайменше 15,000 добре озброєних і здисциплінованих бійців. Їх верховодом є Нагід Беррі, він член уряду Ґемаєля. Другою чисельно є мароністська міліція фалянґістів, яка нараховує біля 6,000 вояків під командою батька нинішнього президента П'єра Ґемаєля. Войовничі, фанатичні друзи мають теж свої збройні сили — 8,000 бійців, це особливо бойово вартісне з'єднання. Є ще біля тисячі осіб в сильній збройній групі суннів — Моурабітоун — та вони мало активні, охороняють залишки суннів, яких випирають шіїти з їх позицій біля Бейруту. Поруч усіх тих сектантських міліцій існує в Ливані державна ливанська армія. Але вона тільки „існує" і не всилі приборкати всі ті відосередні сили міліцій. Мужва тої армії — це в більшості шіїти, а командний склад християни і сунні. Це результат соціяльного статусу шіїтів — бідноти. Вжити їх проти міліцій, як шіїтська чи друзів, — годі. Коли пишу ці рядки, радіо говорить про важкі бої між фалянґістами і амалями, а „армія" тільки приглядається як ллється на вулицях кров. (на марґінесі) в американській щоденній пресі не найдете вірного віддзеркалення того, що твориться в Ливані. Чому? Бо все вказує на непродуманість і несумісність політики Ізраїля і Америки на Близькому Сході. В чому найгрізніша небезпека? У розгарі тероризму в його яркій формі він датується від 16-го жовтня 1983 року. Шіїти обходили в той день роковини мучеництва з рук суннів їхнього пророка Імама Гуссейна в містечку Набатія. На процесію богомольних шіїтів наїхала колона ізраїльського конвою, яка хотіла пробитись через це забороло процесії. Шіїти вважали це доказом особливої ароґанції і на другий день після того голова „Вищої Ради Шіїтів" Шамс ель Дін кинув на Ізраїль „фатву", яка зобов'язує кожного шііта до боротьби з противником. Відси ці самогубні атаки, тероризм.

Важко повірити, що відступ американських збройних сил був результатом атаки того одинокого самогубця, який вбив 241 американських вояків. А так є. Ізраїльські війська відступають, бо теж не можуть устоятись проти таких атак, як тої 16-літньої дівчини, яка, обмотавши себе динамітом, в'їхала у ізраїльську військову колону. Це без сумніву тероризм, який треба осуджувати і поборювати. Але для шіїтів Ізраїль і Америка — це вороги. Це їхнє виправдання. Як розцінював би дехто з нас упіста, який в'їхав би вантажником повним динаміту в бараки проти совєтських бійців?

Та вертаючись до питання поставленого на початку: чому продовжується взаємне кровопролиття? Про віщо нині йдеться — то про леґалізацію нового укладу політичних сил Ливану. Західні держави закріпили були перевагу християн та статус паріїв шіїтів. За останнє десятиріччя — як ми згадали вище — ситуація змінилась. Мусульмани, головно шіїти, поросли в силу і стали більшістю в країні. Принципи встановлені в Пакті 1943 року не можуть отже нині встоятись, бо демографічні умови не ті самі. Колишні парії — шіїти набрали самопевности і почуття гідности, а маючи чисельну перевагу, не дадуть себе далі трактувати як нижча кляса громадян. Вони теж розуміють, що національна інтеґрація сект в близькому майбутньому теж немислима. Тож не остається для шіїтів, і для маронітів, і друзів, ніщо інше, як жити окремо. І до того йде. Хоч населення цілого Ливану нині не численніше як 2,000.000 осіб, воно ділиться на реґіони за конфесійним принципом. До чого прямують? Виглядає до того, щоб жити в межах своїх сект, окремим конфесійним життям (наприклад, шіїти з судами базованими на кодексі Шарія) з окремими адміністраціями, під охороною власних міліцій, яким не сниться роззброюватись. Одним словом мала б в Ливані заіснувати своєрідна „кантональна" політична система, з якимсь „федеральним" урядом без особливих прероґатив. Прямуючи до того, вся енерґія конфесійних груп спрямована нині на те, щоб загарбати й забезпечити за своєю групою якнайбільше території і випхати з тих ними зайнятих територій мешканців противних груп. Зробити наприклад, шіїтську територію вільну від християн, так же друзівську. З тою метою продовжується нині взаємна боротьба, щоб коли дійде в майбутньому до погодження на якийсь новий „Пакт", як той із 1943 року, вийти на ньому вдоволеними. Питання чи було б прийшло до такої болючої розв'язки ливанського конфесійного питання, та чи не жили б вони були у сякій-такій згоді, коли б не каталізатор викликаний палестинськими „діпістами"? Сяк чи так шіїти мусіли б були прийти до впливів у державі, а християнам не легко поступитись, бо їх доля в мусульманському морі жалюгідна.

Годі не згадати про ролю Сирії. Виглядає, що Новий Ливан буде „незалежним", але підопічним Сирії. Захід прогавив нагоду закріпити свої впливи в арабському світі, будучи засильно по боці Ізраїля. А це велика шкода для цілого західнього світу. Одне певне дефінітивно: Ливан буде по боці панарабського націоналізму, що особливо некорисне для Ізраїля На тому відтинку Ізраїль і Захід без сумніву програли.

Загальні збори Товариства Домовласників

У неділю, 24-го березня в будинку „Самопомічі" в Ню Йорку, відбуло свої річні Загальні збори Товариства Домовласників.

Збори відкрив голова Товариства Володимир Саляк, привітав присутніх та попросив Миколу Шпитка перевести Збори. Секретар Ярослава Ґеруляк прочитала протокол попередніх Загальних зборів, який прийнято одноголосно.

В. Саляк у своєму звіті подав, що товариство має 175 членів, однак на жаль, багато з них не беруть участи у праці організації. Голова заявив, що Товариство дістає пальне від одної компанії, яка числить членам майже 10 центів дешевше за гальон оливи і робить всі направки солідно і безплатно, хіба що потрібно нових частин. Дальше він твердив, що місто Ню Йорк має тепер 30,000 бездомних людей і взиває членів, щоб не тримали вільних мешкань, бо ходять слухи, що міський уряд буде насильно кватирувати бездомних у порожних мешканнях. Управа Товариства у минулому році уділила даток у сумі 1,000 долярів для студії Л. Крушельницької та кілька менших пожертв.

Фінансовий звіт прочитала пані Лозова, а звіт Контрольної комісії подав В. Шевчук. Голова запропонував, щоб заінкорпорувати організацію.

Після уділення абсолюторії на пропозицію Контрольної комісії перевибрано Управу, яка працювала минулого року.

Рішено вибрати Статутову комісію, яка мала б виготовити проєкт статуту для організації. Також рішено платити членам Управи за засідання, так зване „саппер моні", а Екзекутиві додатково 25 дол. за їхні спеціяльні видатки.

Ш. М.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні присилати до редакції „Свободи" разом із двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці запляновані такі турніри:

6-7-го липня — УСЦАК — Схід (юньйори в групах А і Б).
10-11-го серпня — Подвійні гри
30-го серпня - 2-го вересня — УСЦАК крайові
14-15-го вересня — Запрошеневий УНС
28-29-го вересня Подвійні гри Пласт
12-13-го жовтня — КЛК.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН В. САВЛЕНАС, член УНС Відд. 183-го ім. І. Мазепи в Дітройті, Миш., помер 18-го березня 1985 року на 30-му році життя. Нар. 21-го вересня 1954 року в Дітройті. Членом УНС став 1964 р. Залишив у смутку батьків Анастазію і Йосифа, сестер — Софію і Вірджінію з родинами та Надію і брата Йосифа та дальшу родину. Похорон відбувся 20-го березня 1985 року на цвинтарі св. Ядвіґи в Дірбор Гайтс, Мишиґен.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Залуга, секр.

ТАНЯ ТОМЧУК, член УНС Відд. 221-го ім. св. Стефана в Чикаго, Ілл., померла 22-го березня 1985 року на 60-му році життя. Нар. 1925 року в селі Долинівка, Україна. Залишила у смутку мужа Івана, дочок Марусю і Соню Петраш з родинами, та брата Івана з родиною в Україні. Похорон відбувся 25-го березня 1985 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа

СОФІЯ БУДНЯК, член УНС Відд. 155-го „Запорозька Січ" в Перт Амбою, Н.Дж., померла 6-го березня 1985 р. на 88-му році життя. Нар. 1897 року в Україні. Членом УНС стала 1926 року. Залишила у смутку дві доньки — Анну Капі і Ольгу Донофріо. Похорон відбувся 8-го березня 1985 року на цвинтарі у Вудбриджі, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Меланія Льоренс, секр.

ПАВЛО ВАСИЛИШИН, член УНС Відд. 127-го ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й., помер 29-го березня 1985 року на 57-му році життя. Нар. 22-го серпня 1927 року в Україні. Членом УНС став 1977 року. Похорон відбувся 4-го квітня 1985 року на цвинтарі св. Матея у Вест Сенека, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Гарявус, секр.

ТАТЯНА ОБРИНҐА, член УНС Відд. 334-го ім. Івана Франка в Пармі, Огайо, померла 6-го березня 1985 року на 81-му році життя. Нар. 1904 року в Україні. Членом УНС стала 1957 року. Залишила у смутку мужа Івана. Похорон відбувся 8-го березня 1985 року на цвинтарі у Менсфілді.

Вічна Їй Пам'ять!

Стефанія Бохонок, секр.

ЕВГЕН ВИННИК, член УНС Відд. 21-го Т-ва „Запорозька Січ" в Джансон Сити, Н.Й., помер на 76-му році життя. Нар. 1908 року в Західній Україні. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку сестрінку Ярославу Чебіняк і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 23-го січня 1985 року на цвинтарі укр. кат. церкви Пресвятого Серця Христового в Бінґемтоні, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Бараник, секр.

ІВАН МАЗУРКЕВИЧ, член УНС Відд. 409-го ім. св. Івана в Данморі, Па., помер 4-го березня 1985 року на 77-му році життя. Народився в Пеквіллі, Па. Членом УНС став 1946 року. Залишив у смутку сестру Марту і Ольгу Адельман та братів Юрія, Петра і Михайла. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Кирила і Методія в Пеквіллі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ҐРАДУАЦІЯ ШКІЛ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Ню Йорк. — Школи Українознавства метрополії Ню Йорку — Ню Джерзі влаштовують тут в суботу, 8-го червня ц.р., о год. 6-ій по полудні в Домі Української Культури — Осередок УПЦеркви в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж. — імпрезу з нагоди ґрадуацій українських студентів. В програмі: офіційна і мистецька частина, святковий бенкет, забава. За інформаціями треба звертатися до В. Григоренка (201) 788-3025, І. Павленка (201) 548-7903.

НОВА ДАТА КОНЦЕРТУ

Заповіджений концерт у 35-ті роковини геройської смерти головного командира УПА, генерала Романа Шухевича — Тараса Чупринки на неділю, 2-го червня в залі публічної школи Ашер Леві при Першій авеню в Ню Йорку, був відкладений на неділю, 15-го вересня 1985 року.

Управа КОУАО в Ню Йорку

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 17-го ТРАВНЯ 1985 р.

Пассейк, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-ий Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Є важні справи, тому просимо взяти численну участь, також просимо членів приєднувати нових до УНС. — В. Марущак, рекр. секр.

СЕКРЕТАР

Цією дорогою інформуємо, що сторінку Українського Інституту Америки („Свобода" з 3-го травня) не редаґувала Комісія громадських зв'язків, а україномовний секретар УІА. — Ред.